

dorus a bheirinn dh'an dithis eile le cupa tea, ach, coma co-dhiùbh, thug mi dhoibh bóla math de stapag uachdair an té, 's leig mi d hachaidh iad.

Mun do bhlais an t-eun air an uisge bha mise shìos aig an talla a là-arna-mhàireach, agus mun tàinig meadhon latha, bha an stàile agam air a làn dòigh—'s i a bha snog cuideachd le flùraichean riomhach an dotair!

Cha robh fada gus an tàinig bean a' bhancair agus an duine aig Curstaidh Alasdair far an robh mi, a ghabhail leisgeal mo dhithis luchd cuideachaidh agus a dh'innse dhomh nach robh iad gu math. Thuig mi as a spot gur e an stapag uachdair aig an uair ud de dh' oidhche a thug greim oirre le chéile, agus bhuail an t-aithreachas mi. Ach cha robh cothrom air, dh'fheumadh an obair a dhol air adhart.

B' e a' cheud rud a bh' againn, rud ris an can iad 'action.' Bha Domhnall Uilleam ann an sud—an gocan tha e ann—ag éigheach 's a' sgalbhartaich phrìsean airson rud mu seach a bha e a' crathadh os cionn a chinn. Cha do leig mi fhéin dad orm—cha robh mise a' dol a cheannach dad de'n treallaich ud 's mi fhéin nach robh.

Ghabh mi an cothrom gus suil a thoirt mun cuairt feuch am faicinn duine a b'aithne dhomh. 'S mar a fhaca mise sin. Bha iad cruinn as a h-uile h-àite—bodaich agus cailleanach nach do dh'fhàg a' ghrìosach bhon an oidhche a sguir an cogadh, 's chuir mi fhéin seachad leth-uair cho inntinneach 's a bh'agam riamh a' smèideadh 's a' gnogadh mo chinn ri té an sud 's an so.

An uair sin, chaidh mi null chun na stàile agam fhéin, agus bha mi air mo chasan gus an do dhubh an oidhche. Dìreach mun do sguir mi, thàinig an dotair a nall 's thug e suil air na flùraichean. Theab e dhol dheth fhéin. "Càit" ars' esan "an d'fhuair thu na flùraichean grinn a tha sin agad?". Cha do bhriob mo shùil. "Fhuair" fhreagair mi "bho nighean bràthar dhomh thall thairis." "Bha mi dìreach an dùil nach ann an so a fhuair thu iad" ars' esan. "Chan eil flùraichean mar sin an àite sam bith as aithne dhòmhsa ach anns a' ghàradh agam fhéin. Nach ann a fhuair na caoraich a steach dh' an ghàradh agam an raoir agus rinn iad milleadh uamhasach; bheir mi dhuit na throgras tù air air a h-uile gin a th' agad." An dà, rinn e sin. Thug e dhomh trì notaichean orra, agus dh'fhalbh e leotha 's e cho toilichte ris an rìgh. "Cha robh bàs fir gun ghràs fir" arsa mise rium fhéin 's mi a' sgioblachadh an dà fhichead not a rinn mi, gus an toirt a null gu bean a mhinistir.

Theab ise a làmh an chur mu m'amhaich an uair a dh'innis mi an t-suim a rinn mi. "Mo bheannachd ort" ars' ise "tha sin 'g ar toirt gu cóig cheud not airson an latha!" Thubhairt mi rithe gun robh mi fìor thoilichte gun deachaidh cùisean cho math, 's chum mi a mach an dorus agus mi gu spreadhadh leis a' phròis.

Ach dìreach mun do ràinig mi 'n dorus, dh'éigh Domhnall Uilleam orm.

"Trobadh, a Sheonag" ars' esan "'s pàidh d' fhiachan."

"M' fhiachan" arsa mise "chan eil aon sgillinn ruadh aig duine beò no marbh ormsa. A thaing sin do'n stuaime a dh' ionnsaich mo mhàthair dhomh."